

Nieuwjaar, Kerstmis, Sinterklaas, ...

**Ben je nog op zoek naar een origineel eindejaarsgeschenk voor vriend of familie?
Ontdek dan hier onze nieuwste publicaties!**

Boek Sporen van Geschiedenis

De vertaling van de museumgids 'Zeitspuren'. Een interessante gids om bij te hebben tijdens de museumbezoeken in KZ Gedenkstätte Neuengamme. Is tevens een verkorte versie van de geschiedenis van de Noord-Duitse concentratiekampen. Prijs: € 15,-

Brochure Het Proces van Meensel-Kiezegem

Het integrale verslag van het Proces van Meensel-Kiezegem voor de Krijgsraad uit Vrij Volk in 1946. Prijs: € 9,-

Film Meensel-Kiezegem '44 - Nieuwe Luxe Uitgave

De verfilming van het boek "Getuigenissen" van Oktaaf Duerinckx over de oorlogsgebeurtenissen in Meensel-Kiezegem is beschikbaar op DVD. Ook een tweede DVD is de ingekorte versie van deze film om te vertonen in scholen, samen met vele extra's. Prijs: € 20,-

U kan onze publicaties kan u steeds bekomen bij onze medewerkers of via eenvoudige aanvraag via onze website www.meensel-kiezegem44.be

Stichting Meensel-Kiezegem '44

Binkomstraat 56, 3391 Meensel-Kiezegem

info@meensel-kiezegem44.be - www.meensel-kiezegem44.be

Afgiftemaanden: Februari, Mei, Augustus & November
Erkenningsnummer 608508 - Afgiftekantoor 3390 Tielt-Winge

Over de Stichting Meensel-Kiezegem '44

Hagelands Vredesmuseum

Huize Hageland
Oude Pastoriestraat 22
3390 Tielt-Winge

Geleide rondleidingen elke derde zondagnamiddag
van mei tot september of steeds mogelijk op afspraak.
Reservaties via 016 53 66 94 of ann.verrek@tielt-winge.be

Onze Medewerkers

Guido Hendrickx, Voorzitter

Binkomststraat 56, 3391 Meensel-Kiezegem, Tel 016/487878

René Cauwbergs, Reisleider

Glabbeksesteenweg 93, 3390 Tielt-Winge, Tel 016/632460

Oktaaf Duerinckx, Redactie & Gids

Karekietenlaan, 30 3010 Kessel-Lo, Tel 016/355232

Marc Cauwbergs, Foto's en Tentoonstellingen

Binkomstraat 42, 3391 Meensel-Kiezegem, Tel 016/635854

Tom Devos, Redactie & Website

Wingerstraat 12, 3390 Sint-Joris-Winge, GSM 0499/537896

Freddy Duerinckx,

Gellenberg 107, 3210 Lubbeek Tel 016/621238

Evrard Van Goidsenhoven,

Hamelendreef 27, 3300 Tienen GSM 0476/324401

Alfons Vuchelen,

Henri Dotremontstraat 6, 3320 Hoegaarden, Tel 016/634955

Viviane Cauwbergs,

Hoogland 154, 3118 Werchter, Tel 016 / 53 41 88

Fernand Vansevenant,

Hoogland 154, 3118 Werchter, Tel 016 / 53 41 88

Ingrid Hendrickx, Secretariaat

Kapellekensweg, 32 3391 Meensel-Kiezegem, Tel 016/640309

Rudi Peeters, Wapens en Tentoonstellingen

Kerkstraat 85, 3391 Meensel-Kiezegem, GSM 0486/104960

Valère Van Gramberen, Pedagogische Activiteiten

Bleukenweg 27, 3390 Tielt-Winge, Tel 016/631920

Patrick Aerts,

Preterstraat, 24, 3118 Werchter Tel 0477/192775

Abonnementen

U kan de nieuwsbrief gratis ontvangen via e-mail door in te schrijven via nieuwsbrief@meensel-kiezegem44.be.
Indien u de nieuwsbrief wenst te ontvangen via de post vragen wij een kleine jaarlijkse bijdrage van € 12.50 over te schrijven op onze rekeningnummer 146-8037688-15 met vermelding van uw adres.

Colofon

Redactie: Oktaaf Duerinckx & Tom Devos

Foto's: Marc Cauwbergs

Woord van de voorzitter...

November mijmeringen

“Wie bemind werd en echte vriendschap en liefde kende, leeft dankbaar in de hoop op een uiteindelijke geborgenheid”, Phil Bosmans uit Vitaminen voor het leven

Deze novembereditie van onze nieuwsbrief, zal zonder meer terug grijpen met foto's en verslagen die hun uiteindelijk beslag krijgen over locaties van de jongste Herdenkingsreis eind augustus. Voor mij persoonlijk aansluitend een uitstekende gelegenheid om de deugddoende wensen voor een spoedig herstel met een welgemeende dankwoord te beantwoorden. Bedankt allemaal en in het bijzonder die hechte groep inleefreizigers van de 15e reis.

Dat het een inleefreis is geworden getuigen de diverse mailtjes met veel appreciaties die de reisleiding mocht ontvangen. Hartversterkend voor al dat vrijwilligerswerk. Op de valreep wil ik er eentje uitpikken: de reactie van Rita Goossens en haar broer Guy te vinden in een van de volgende pagina's. In korte stenostijl werd dit het ontmoeting- en levensverhaal van het gefnuikte liefdesleven van een onbekende Poolse dame en haar geliefde Marius, die de rampzalige ondergang van de Cap Arcona niet overleefde en vermist bleef op 3 mei 1945. Een sporezoektocht kon beginnen. Puur toeval kan je het onwaarschijnlijke scenario van de ontmoeting in Neustad 2012 tussen Rita, broer Guy en de “oude dame “ niet meer noemen. (Voor goed begrip: lees haar bericht verder in deze nieuwsbrief...). Dit te mogen lezen heeft mij zeer aangesproken en brengt licht in het donker van het leven. Elke druppel Oostzeewater draagt vandaag nog de gedachtenis van die lieve Marius. Op zoek naar zijn sporen viel het leven van de toenmalige Poolse freule stil in de Neustäder Bucht. “De oude dame” raakte verankerd aan de Oostzeeboorden en zegt letterlijk: “De Oostzee is mijn Marius.”. Zij wil en zal hem vinden, ondanks de levenslange speurtocht, dankzij haar levensmoed.

Het drama van Lübecker Bucht met de stampvolle passagiersschepen is en blijft een raadsel dat niemand onberoerd laat. De toelichting en de ware toedracht zal nog jaren op laten wachten. Alhoewel geweten is dat op 2 mei 1945 Britse Hogere Officieren op de hoogte werden gesteld via spionage wat er omging op de Oostzee. Vijf dagen voor de uiteindelijke capitulatie en Hitler die dood was, zullen 7000 à 8000 slachtoffers vallen door het laaiend vuur en het ijskoude water. De Cap Arcona zelf werd door 63 brandraketten getroffen. En dat ondanks de grote witte vlaggen op de verschillende scheepsdekken, ten teken van overgave. Begrijpe wie kan.

Tot op heden blijven er terzake nog steeds goedbewaarde geheimen geredigeerd. Voor “de oude dame” ook vandaag nog geen tijd voor overgave en berusting in haar onzeglijk leed. Integendeel. Haar afscheidswoord aan Rita en Guy betekenen een opdracht en een steun aan ontelbare mensen die medeleven verwachten: “Nicht vergessen.”

En het is precies dat waar de Stichting al jaren met alle mogelijke middelen mee bezig is. Inleven met betraande ogen heet dat, over de grenzen heen. Vandaar dat het dit keer onze 15e succesvolle inleefreis werd.

Spijtig, ik heb ze gemist...

*Guido Hendrickx
Voorzitter*

15e Herdenkingsreis naar Noord-Duitsland

Donderdag 23 augustus 2012 - Dag 1

Stipt om 6 uur vertrokken zoals altijd, in Bekkevoort Jean-Paul en in Houthalen-Helchteren Magda & Arthur opgepikt en de reizigers konden zich verdiepen in de reisbrochure, rijkelijk gestoffeerd met allerlei weetjes en anekdotes over de verschillende plaatsen die we gingen bezoeken.

De eerste site was Bergen-Belsen. Het enorme moderne museum, de Luneburgerheide met de massagraven en voor sommigen een bezoek aan het Russische kerkhof met een fikse wandeling door het natuurgebied, betekenden al een duidelijke lijn naar de bedoeling van deze derde lustrumreis.

Op het Britse kerkhof in Becklingen luisterden we vol aandacht naar de uitleg van Peter Celis over de plaatsing van de grafstenen bij de R.A.F. (Royal Air Force). Leden van dezelfde bemanning werden dicht bij elkaar gezet als ze na een crash moeilijk te onderscheiden waren. Polen hadden een zerk in de vorm van hun helm en Russische grafstenen hadden aan de zijkant trapjes.

Het panorama van Hamburg van op de Kolenbrandersbrug, waar chauffeur Paul ons stapvoets over loodste, oogde indrukwekkend en de foto's klikten permanent.

Onze vriend Andreas was op de afspraak aan de school van Bullenhuserdamm en ook de vier fietseikels kwamen iets later de hoek omgespurt. Frederik zat met een pijnlijke nek door steeds te moeten omkijken waar zijn oudere lotgenoten uithingen (dixit F.D. junior zelf).

Bullenhuserdamm liet weer een diepe indruk na en over de onopgeloste vraag over de vermoorde Russische soldaten, die samen met de 20 kinderen omgebracht werden, vertrouwde Andreas ons toe: "Er waren 30 soldaten, 7 ervan vluchtten door van de vrachtwagen te springen en te verdwijnen, 3 anderen werden tijdens de vlucht neergeschoten en de rest werd, na de kinderen, ook opgehangen."

Na na deze intense belevenissen naar het Leonard hotel in Stillhorn en hoog tijd voor drank, eten en rust.

In de rozentuin van Bullenhuser Damm met gids Andreas Lappöhn

Op weg naar het monument van de Cap Arcona aan de Oostzee

15e Herdenkingsreis naar Noord-Duitsland

Vrijdag 24 augustus 2012 - Dag 2

Alhoewel bij ons vertrek velen smalend deden over de weersomstandigheden en boos keken naar de reisgids beseften ze dat dit allemaal voorbarig was, want na een paar uurtjes was het weer goed weer. In Pelzerhaken aan de Oostzee hielden wij onze eerste ceremonie met de dorpsgenoten, die in de Oostzee bij het drama van de Cap Arcona zijn omgekomen, in gedachte. Jef en Evrard Van Goidsenhoven legden de bloemen neer voor de hier omgekomen broer en oom Fons.

Van op een nieuwe uitkijkplaats konden we de juiste plaats bepalen waar zowel voor als na de aanval de Cap Arcona gesitueerd was. Onze gids ter plaatse, Wilhelm Lange, gaf ons met een powerpoint presentatie in het Cap Arcona museum tekst en uitleg over dit scheepsdrama. Weer waren de Eikels de eersten (om een terras te vinden- een kwestie van routine of gewoonte?).

Travemünde had voor ons een serieuze verrassing in petto: de Travemündefeesten. Spijtig dat we niet langer op dit gezellige gebeuren konden vertoeven.

De laatste stopplaats van de dag was de gevangenis van Fuhlsbüttel. Daar kregen we te maken met een Nederlands sprekende Duitser. In één van de vitrines van het museum vonden we gebeurtenissen terug van onze vriend Victor Malbecq.

Zaterdag 25 augustus 2012 - Dag 3

De hoogdag van deze 15e Herdenkingsreis was uiteraard weer het KZ Gedenkstätte Neuengamme. Bij de Jean-Dolidierweg aangekomen stond trouwe gids Andreas al te wachten aan de ingang van de Herdenkingshal. Na het passend gedicht "De Zwarte Doos" van Ina Stabergh, doorvoeld voorgedragen door Rita Goossens, volgde er een uitgebreide inleiding tot de geschiedenis van het kamp die zowel door de wederkerende als de nieuwe medereizigers aandachtig werd gevolgd. De witte lijsten met zwarte namen betekende een zoektocht naar de namen van de verwanten van ons dorp.

Verskillende namen werden gevonden en gefotografeerd, zowel op doeken als in de dossiers. Ook werden er enkele kleine foto's bij enkele aanduidingen bevestigd.

De plechtigheid aan ons beeld, "De Wanhoop van Meensel-Kiezegem", had dit jaar een speciaal karakter omwille van dit derde lustrum. René Cauwbergs hield, omwille van de afwezigheid van voorzitter Guido Hendrickx, een treffende gelegenheidstoespraak. Met zachte stem ontroerde Jannick Duerinckx met het gedicht 'De Wanhoop van Meensel-Kiezegem'. Met veel respect en speciaal eerbetoen werden de bloemen neergelegd door onze afgevaardigden van brandweer, onderluitenant Evrard Van Goidsenhoven (b.d.), van de luchtmacht, Kapitein-Commandant-Vlieger Peter Celis en van de marine, Ere-Fregatkapitein Oktaaf Duerinckx.

De fotosessie duurde deze maal extra lang omdat we niet alleen 9 nieuwe medereizigers hadden, maar vooral door de diversiteit van families en gezelschappen. Aan de Canadese steen langs de weg naar de grote zuil en het beeld van de "Gevallen Gevangene", brachten we eer aan wijlen majoor Edward Blenkinsop die via Meensel ook werd gevangen genomen en in Duitsland stierf. Tijdens het spelen van het Canadese volkslied en de March van de Royal Airforce werd een groet gebracht door de drie geüniformeerden.

15e Herdenkingsreis naar Noord-Duitsland

Het gedicht dat Peter Celis voorlas was van de hand van de grootmoeder van Blenkinsop die deze mystieke tekst neerschreef toen ze in 1946 vernam dat haar kleinzoon omgekomen was.

In de gebouwen van de Klinkerwerke was Tom Devos aan zet om de uitleg van Andreas in het Nederlands over te brengen naar de medereizigers, nadat Jean-Paul Thiry het 'Klinkerwerken' gedicht treffend presenteerde. Nog even langs de haven en de ex-gevangenis muur en "honger hebbende" met spoed naar ons vertrouwde restaurant "Am Deich".

Het museum in Neuengamme werd in verspreide slagorde bezocht. Andreas, Tom, Oktaaf en enkele "anciens" hadden de handen vol om iedereen met de nodige uitleg bij te staan. De vernieuwde arrestbunker was door de speciale inkleiding nog hallucinanter dan vroeger.

Het dodenappél door oorlogswezen Freddy Duerinckx en René Cauwbergs en het gedicht "Vergeet dan wie het kan" door Viviane Cauwbergs met de bloemennederlegging door de familie Cauwbergs, betekende het slot van ons bezoek aan dit oord. Nog even langs de beestenwagon en de plattegrond met voetstappen in cement om na te meten en daarna afscheid te nemen van gids Andreas, die ons verzekerde er volgend jaar weer bij te zullen zijn.

Tijdens onze trip naar de Reeperbahn, onze hoogculturele uitstap, gedeeltelijk gegidst door Oktaaf en verder begeleidt door de specialisten Marc Cauwbergs en Tom Devos, ontdekten de nieuwelingen de charme en de lichteffecten van Hamburg by night. In de Veermaster was er weer een topambiance van meezingen en heffen van de glazen. Het toppunt was echter toen Sweet Caroline (het uitverkoren OHL-lied) door de DJ werd gedraaid. Bijna het hele gezelschap brulde dit mee nadat we de uitslag van 1-1 van dwerg OHL tegen reus Anderlecht vernomen hadden (misschien heeft Dany Cauwenberghs, als Anderlechtfanaat, die nacht niet goed geslapen).

Eerbetoon aan de Wanhoop van Meensel-Kiezegem door Kapitein-Commandant-Vlieger Peter Celis van de luchtmacht, Ere-Fregatkapitein Oktaaf Duerinckx van de marine & onderluitenant Evrard Van Goidsenhoven (b.d.) van de brandweer.

15e Herdenkingsreis naar Noord-Duitsland

Zondag 26 augustus 2012 - Dag 4

Op zondag werd het dan richting Bremen. Aan "Schützenhof" ontmoetten we onze vriend Reimund Gaebelein. Ook Cees Ruijters uit Rotterdam, Ullrich en Marion, kortom de hele groep vrienden van elk jaar, stonden ons op te wachten. Tijdens een sfeervolle plechtigheid aan de plakkaat van Meensel-Kiezegem speelde een gitariste een ontroerende melodie. Reimund hield de gelegenheidstoespraak in niet mis te verstane woorden en pakte alsof fascisten en neo-nazi's terecht hard aan. Het toepasselijk gedicht dat Hilde voordroeg, 'Wees Waakzaam...', pikte volledig in op deze stelling.

Het is ons inziens een feit dat er zowel in Duitsland als in België figuren zijn die het gedachtegoed van fascisme en nationaalsocialisme nog steeds aankleven en idealiseren. Zij zijn, zonder doemdenken gezegd, een gevaar en vergif voor onze democratische maatschappij. Danny Cauwenberghs legde een tuil neer ter herinnering aan zijn oom René, die hier omkwam. Een meisje met roze haren had namens de antifascistenbond ook een ruiker bij. Onze vrienden uit Schützenhof, die ons steeds hartelijk ontvangen, zorgden deze maal voor een volle tafel met eigen gebakken lekkernijen.

Aan de Valentinbunker te Farge konden we, na een korte ceremonie aan het beeld 'Vernichtung durch Arbeit', de bunker betreden. Moni, bijgestaan door onze eigenste Tom, bezorgde ons alle inlichtingen over de bouw en het onnut van dit enorme gedrocht. Op de tentoonstelling was er speciale aandacht voor onze dorpsgenoot Frans Vangilbergen, die hier lange tijd van zijn gevangenschap doorbracht, waarna hij via de Cap Arcona toch terug naar ons dorp kon terugkeren.

In het Unionrestaurant werden dan grote hoeveelheden superlekkere "Eintopf"-ingrediënten gesmaakt en de volle kommen die werden aangesleurd werden aan de lopende band geledigd.

Aan de Bahrsplate, in Blumenthal, hielden we tot slot nog een korte plechtigheid. Dit oord was deze maal voor de gelegenheid netjes opgekuist. Hier droeg Arthur Van Camp op gevoelsvolle wijze één van de mooiste gedichten van Ina Stabergh voor: 'In de nacht van het zwijgen'. Even nog het nieuwe monument van nabij bekijken en dan de Weser over richting Osnabrück en verder, en verder, en verder... tot in Meensel-Kiezegem.

Moeder Hilde & zoon vaandrig Frederik Celis aan de herinneringsplakkaat van Meensel-Kiezegem bij Schützenhof te Bremen.

15e Herdenkingsreis naar Noord-Duitsland

De Oostzee heet Marius...

Medereiziger Rita Goossens vertelt het pakkende verhaal dat zij met haar broer Guido in Pelzerhaken beleefde.

Op vrijdag 24 augustus 2012, tijdens de 15de herdenkingsreis naar Neuengamme, reisden we naar Pelzerhaken. De dorpsgenoten van Meensel-Kiezegem die bij het drama van de Cap Arcona zijn omgekomen werden treffend geëerd.

Dan volgde een bezoek aan het Cap Arcona museum in Neustadt. Het was er marktdag, en het was absoluut geen sinecure om een parkeerplaats te vinden voor de ons vervoerende luxebus.

Chauffeur Paul liet duidelijk zijn afkeer merken voor de talrijke verkeersborden en -paaltjes die de marktgangers en ons, serieuze toeristen, probeerden binnen de lijntjes te houden. De groep werd in twee gesplitst. Een deel kon al naar het museum, het andere deel zou de stad verkennen en eventueel eten. Een uurtje daarna werden de rollen omgekeerd. Ik werd, samen met mijn broer, bij de tweede groep ingedeeld.

Lekker weer, de gezellige drukte op de markt en in de winkelstraatjes, en een zeer goed gevulde bakkerstoog maakten ons welgezend. We vonden een plaatske aan de straatkant in de cafetaria van een grootwarenhuis. Immens druk maar wel gezellig en met een grote keuze aan koeken, pizza en ander lekkers.

Aan de tafel naast de onze zat een vrouw alleen. Ze at een broodje gezond, met een grote kop koffie erbij. Ze zag er zeer oud uit. Ze was verzorgd en leuk gekleed. Mijn broer Guy, als naar gewoonte, zeer sociaal, knoopte onmiddellijk een gesprek aan met haar, beginnend in het nederlands, en verder in het Guy-duits. De vrouw sprak goed Duits, doch het was ook duidelijk niet haar moedertaal. "Wir sind von Belgien, wir besuchen das Museum, Cap Arcona." We probeerden Duits te spreken, zeker niet onze moedertaal. De vrouw zei, ik ben Grete, ik ben Pools. Ze keek ons lange tijd onderzoekend aan. Na die stille seconden zei ze: "Mijn man, Marius, is met de Cap Arcona...", en dan niets meer. Ze bewoog alleen haar handen, nederwaarts, naast elkaar, een zo groot mogelijk vlak vormend, tastend, sussend, strelend, in de Oostzee. "Nichts... nichts...", prevelde ze. "Nichts mehr..." Ze zag er taai week uit.

Ik ben hier naartoe gekomen toen, in de hoop nog iets te horen, te vinden, maar niets, niets meer. Ik ben hier uiteindelijk gebleven, zo lang al. Ik moest onmiddellijk denken aan de 13de herdenkingsreis, in mei 2010, toen we met z'n allen op verschillende boten rond de plaats waar de Cap Arcona zonk, bloemen in het water strooiden. Zij had daar ook kunnen zijn, zij verdiende daar een plaats.

We hebben niet veel meer gezegd. We waren echt aangeslagen. Het was alsof de uiteenzetting van enkele uren voordien bewezen werd, of we het allemaal niet geloofd hadden. We glimlachten af en toe nog naar mekaar. Zij weende stillekes. Wij eigenlijk ook.

Toen ze wegging was haar broodje nog niet op. Het was er nog een beetje. Zij legde bij het weggaan haar hand zacht drukkend op mijn schouder en zei: "Nicht vergessen!!!!" Ze draaide ze zich nog even om, glimlachte, stak haar hand op en spoedde zich, misschien naar de Oostzee, die voor haar Marius heet.

Rita Goossens

15e Herdenkingsreis naar Noord-Duitsland

Reacties...

We maakten er nooit een gewoonte van om de lof over onze reizen uit te bazuinen. Echter deze maal, de vijftiende editie na mekaar, met weer een gevulde autocar, willen we een uitzondering maken. Dit derde lustrum is de geschikte gelegenheid om eens te laten weten wat anderen van onze herdenkingen in Duitsland denken.

Rita Goossens schreef ons na haar zevende reis:

Beste Oktaaf, Beste vrienden van Meensel-Kiezegem 44,

Telkens als ik op zondagavond terugkeer in Kalfort, na een reis naar Neuengamme, kom ik terecht in volle kermisdrukke. 't Is hier kermis de tweede zondag na half-oogst en dat valt telkens samen met die reis, en gaat verder de week erna.

De drukte en de muziek tot in de morgen zijn sinds gisteren voorbij, en vandaag was weer de eerste werkdag. Collega's begrijpen het niet, de zevende keer dezelfde reis, dat moet je dan toch al gezien hebben! Natuurlijk begrijp je dat niet als je de mensen van "Meensel-Kiezegem 44" niet kent en nog niet in Neuengamme geweest bent.

't Is ook moeilijk om dat uit te leggen. Een dwang? Een verslaving? Iets waarvan men spijt heeft als men er niet bij was?

Een herdenking, het drama, een wereldstomiteit die zoveel levens brak. Een verhaal van vroeger dat zelfs mijn generatie niet meer meemaakte doch waar de vorige generatie tot vervelens toe over vertelde? Een bewuste reis naar Neuengamme betekent, vanuit de gebeurtenissen in Meensel-Kiezegem, meer dan een herdenking. Het is een flinke klap in het gezicht, een wringen in je eigenste ik. Het pakt de hele zaak uit. Het gevolg is een zoeken naar alles wat er mee te maken heeft, het lezen van zoveel boeken, het kijken naar zoveel oorlogsfilms, zoals laatst "De jongen in de gestreepte pyama".

Soms begin ik er dan zelf over te vertellen, soms ook te veel. Maar dat mag toch. Mijn kinderen moeten dat ook weten. Er wordt de laatste tijd wel veel meer aandacht aan WO 1 en WO 2 besteed, doch mijns inziens legt de commerce er weer te veel de hand op.

De 15de herdenkingsreis was top. De reis op zich, met een stand-by bus en chauffeur, in een goed hotel, lekker eten, mooie kamers, was weerom de moeite. Het programma was zeer goed opgesteld, vol, doch niet te vermoeiend. Er waren plaatsen bij die ik nog niet bezocht had.

En, onbegrijpelijk, een onvermoeibare, attente gids, met een antwoord op alle vragen en een onuitputtelijke kennis.

De voorzitter was er spijtig genoeg niet bij, en, wees maar zeker dat hij gemist werd. En Leona? Waar was zij?

Dank U Oktaaf, René, Tom, Marc, Paul, Jef, Viviane, Fernand, en alle andere medereizigers.

Dank U voor de fijne reis. Dank U voor het fijne gezelschap.

Tot de volgende keer.

Rita.

15e Herdenkingsreis naar Noord-Duitsland

Reacties...

Magda Vanmuysen en Arthur Van Camp lieten het volgende weten:

Beste Oktaaf,

We praten nog dagelijks over de interessante en heel goed georganiseerde reis, in aangenaam gezelschap, die we mochten meemaken. Waarvoor nogmaals onze dank, ook aan René en alle medewerkers!

Ik heb dit ook al verder verteld met dit als resultaat:

- graag 7 boeken die jullie aanbieden (vertaling van het Duitse boek: 'Zeitspuren') waarover we hoorden tijdens de reis en dat de 16de september zou aangeboden worden.

- een vraag: vermits wij de 15de 's avonds terug zullen zijn van de reis naar Frankrijk, kunnen we de 16de, met veel plezier, naar de reünie komen de reis, nog eens opnieuw beleven en wat ook fijn is: de deelnemers weer eens ontmoeten. Daarom deze vraag - er zijn mogelijk nog anderen die hier interesse voor hebben - gaat het door in Huize Hageland, op welk uur, moet men inschrijven en betalen?

Met vriendelijke groeten

Tuur en Magda

(Ons antwoord: iedereen is welkom, geen inschrijvingen en de gidsing is gratis)

Uit ons gastenboek van Peter, Hilde en Frederik Celis:

*Wij hebben erg veel gehad aan de recente Herdenkingsreis. Heel boeiend programma, uitstekend hotel en perfecte begeleiding. Plekken zoals Bergen-Belsen, Neuengamme en Bullenhuserdam hebben ons erg aangegrepen. Wij gaan zeker ooit terug mee! Bedankt voor de organisatie en het fijne gezelschap.
Peter, Hilde en Frederik*

Op een kalender "Hamburg 2013" schreven medereizigers hun appreciaties. Enkele voorbeelden:

"Hopelijk nog vele jaren. Bedankt voor de perfecte reis", Kris Van den Bergh

"Voor de perfecte "Kapitein" van een boeiende reis! Bedankt!", Peter (Celis)

"Zeer geslaagd, prima georganiseerd, ingetogen momenten afgewisseld met ludieke en soms culturele acties. Proficiat.", Jef (Duerinckx)

"Aan "die met ne hoek af ": Zoals de voorbije jaren was nu ook alles "PICO BELLO"! Doe zo verder!", Vivianne (Cauwbergs), Ferre (Vansevenant), Stefaan (Cauwbergs)

"Bedankt voor de toffe reis!", Jean-Paul Thiry

*"Proficiat en dank voor de onvergetelijke 15de herdenkingsreis naar Neuengamme. Zo verder doen!"
André en Lea Moreau*

"Bedankt voor 15 jaar steeds maar organiseren, opzoeken en mee-delen met zoveel deelnemers- Volhouden mannen !!! Dank U en proficiat.", Freddy (Duerinckx)

15e Herdenkingsreis naar Noord-Duitsland

Memorabele Trip van onze 'Eikels'...

door Junior-Eikel Frederic Duerinckx

Eind augustus werden de medereizigers en thuisgebleven sympathisanten op de hoogte gehouden van het wel en wee op de 15e herdenkingsreis dank zij “de gazet van Meensel-Kiezegem”. Onze reis begon enkele dagen eerder, nog voor de redactie, gekend als het MOT-team, operationeel was. Vandaar deze eigen extra editie van “de gazet”.

Onze reis start op maandag 20 augustus aan het erekerkhof in Meensel. Mijn verhaal begint nog enkele maanden eerder, aan de kersttafel in Lubbeek waar mijn vader me vertelt dat hij voor de vijfde keer zijn reis naar Neuengamme met de fiets zal maken samen met Jules en Danny. Omdat ik eerder dat jaar enkele ritjes gemaakt heb op zijn oude koersfiets polst hij eens of ik zin heb om met hen mee te rijden. Ik zou er over nadenken, was mijn antwoord. Eigenlijk niet echt een eerlijk antwoord, want in mijn hoofd werd de beslissing direct genomen. Ik wist dat dit een unieke kans was. Vier dagen fietsen met mijn vader en twee van zijn beste vrienden, met als bestemming de plaats die onze familiegeschiedenis zo zwaar bepaald heeft. Als zoon laat ik zo een kans niet liggen...

Nu het doel gesteld was konden de trainingsritten beginnen. De oude stalen fiets werd noodgedwongen geruild tegen een lichter aluminium exemplaar, en de zoektocht naar de broek met het zachtste “zeem” was geopend.

Dag 1 - Terug naar 20 augustus. Zeer vroeg in de ochtend. We hebben net de warmste dag van het jaar achter de rug. De hitte, de muggen en de zenuwen waren nefast voor de nachtrust. Toch staan we om half acht met vier te popelen om te vertrekken. Tijdens de obligate fotosessie komen de eerste ijsbrekende grappen.

Dan is het eindelijk tijd om te vertrekken aangemoedigd door familieleden en sympathisanten. De kinderen kunnen hun traantjes niet bedwingen en ook Nele (mijn vrouw) en mijn moeder houden het slechts met moeite droog. Afscheid doet pijn, maar de gedachte aan hoe het was die vreselijke dagen in augustus '44 plaatst alles in een ander perspectief. Ook verder onderweg betrap ik mezelf dat ik alle ongemakken tegen het licht hou van de reis die destijds moest gemaakt worden, waardoor ik me zou schamen moest ik klagen van zadelpijn of zere benen...

Via Loksbergen reden we onze provincie uit. Dan twee aan twee over de mooie Limburgse fietspaden tot we in Hamont, net voor de Nederlandse grens stopten voor een eerste koffie met onze boterhammetjes.

15e Herdenkingsreis naar Noord-Duitsland

Memorabele Trip van onze 'Eikels'.. (Vervolg)

Op onze teller nog maar de luttele 75 kilometer... Vanaf dan rijden we op één lijn, om krachten te sparen, de weg is nog lang. Over Nederlandse wegen zoeken we de weg naar Boxmeer. Blijkbaar hebben ze dat de voorbije jaren verplaatst want we rijden 20 kilometer meer dan bij de voorgaande trip. Boxmeer ontwaakte na de Kermis, verder waren er geen gelijkenissen met ons vertrektdorp, waar na vier dagen feest het gewone leven waarschijnlijk ook weer op gang kwam. Een koffie en de rest van onze boterhammetjes en dan weer op pad. Even een stukje door Duitsland, om dan over de Rijn weer Nederland in te duiken op zoek naar 's Heerenberg.

Na 186 kilometer kwamen we aan bij "de dolle graaf", een bruine kroeg met een B&B. Eén klein probleempje; de waard was vergeten dat we kwamen dus stonden we voor een gesloten deur. Een behulpzame buurvrouw wist ons te helpen met wat telefoontjes heen en weer en niet veel later konden we naar onze kamer voor een verkwikkende douche. Dag één zat er bijna op. Geen pech, veel plezier; missie geslaagd.

Dag 2 - Ontbijt in de bruine maar gezellige kroeg. Behalve de pindakaas kon alles ons smaken. 's Nachts had om één of andere reden de wind besloten om van richting te veranderen. Recht op onze neus. Met mijn vaders eigen versie van een GPS (wat vol gekribbelde A4'tjes op zijn stuur) zochten we een weg richting Duitsland. Onderweg leerde ik van de ervaring van drie doorwinterde wielertoeristen; in het wiel rijden, doseren, het juiste verzet kiezen. Allemaal nieuw voor mij maar met drie dergelijke meesters leerde ik snel bij. Op een bepaald moment trokken we een waaijer waar José De Cauwer trots op zou zijn. Ook Danny kon zijn geluk niet op toen hij schuin naast me meepeddelde alsof het bergaf was. Het lachen verging hem snel wanneer ik me mocht laten uitzakken, en hij vooraan de wind volop voelde... Met 160 kilometer op de teller rijden we voor de eerste keer vandaag echt bergop. Er bijt iets in onze kuit, maar we weten dat de beloning niet ver af is.

Boven komen we aan op "de boerderij" in Merzen. Ik hoor al jaren de verhalen van de gastvrije ontvangst op deze boerderij. De vrouw des huizes is er zelf niet bij onze aankomst, maar de honneurs worden waargenomen door Ralf, een stamgast. De traditie wil dat je bij aankomst jezelf voorstelt, en dan een glaasje kruidige schnaps naar binnen giet. Voor alle zekerheid stelden we ons die avond meermaals voor. Ralf, die wij ondertussen om onduidelijke reden Rudolf begonnen te noemen liet ons een stevig maal bereiden, soep en pudding inbegrepen. Na de verfrissende douche sloten we de avond af aan het houtvuur samen met de andere gasten. De kleine Oscar rook een zaakje en speelde voor ober, nadat hij duidelijk gemaakt had dat vorige gasten hem daarvoor beloonden met enkele euro's. Wanneer later die avond de "boerin" met luid belgerinkel aankwam na haar (elektrische) fietstocht stelden we ons voor de laatste keer voor...

15e Herdenkingsreis naar Noord-Duitsland

Memorabele Trip van onze 'Eikels'.. (Vervolg)

Dag 3 - De volgend ochtend; een stevig boeren-ontbijt, een fotosessie met Ralf/Rudolf als fotograaf, de fietsen letterlijk van stal en klaar voor het vertrek. Een bemoedigende knuffel van onze gastvrouw en weg waren we... De wind had weer partij gekozen voor ons. We scheerden dieper Duitsland in. Met de rugwind van vandaag was iedereen in supervorm. Zelfs wanneer mijn vaders oriëntatiegevoel ons in de steek liet ("ik peis dat 't links is...") zakte de sfeer niet. 160 kilometer met de vingers in de neus. Met een voldaan gevoel kwamen we aan in Rotenburg aan de Wümme. (de Wümme hebben we daar niet gezien)

Danny vierde zijn conditie van de dag met een "Bitburger", en daarna nog één. Blijkbaar werd daar op dat Terras geschiedenis geschreven; Danny drinkt bier!!! De volgende dagen zou de geschiedenis zich meermaals herhalen.

Tijdens het avondmaal volgde Jules de raadgevingen van De Cauwer andermaal. Eerst het bord van de ander leegeten, moet hij gedacht hebben toen hij aan het groentebord van Danny begon. Ondertussen gebeurde ver van ons wat niemand verwacht had: Anderlecht gaat ten onder tegen Limmasol. Danny woelt zich die nacht in slaap. Mijn vader laat het niet aan zijn hart komen en begint aan een snurkconcert nog voor de SMS met de definitieve uitslag binnen is.

Dag 4 - We beginnen de dag met een afspraak. Wie meer dan dertig kilometer per uur rijdt moet zijn eerder uitgereikte "fraaie Odiel" teruggeven. De eerste om gesanctioneerd te worden is mijn vader zelf. Alle drie volgen we zijn voorbeeld en geraken we, gesteund door de rugwind, onze denkbeeldige trofee kwijt. Onderweg nog net een hongerige eekhoorn ontweken die met fonkelende oogjes een wintervoorraad eikels zag voorbij fietsen. Halverwege begon Danny zich achteraan schuil te houden. Via zijn oortje had hij van de ploegleiding in Het Boerenhof de opdracht gekregen om niet meer op kop te rijden. Dan maar met drie in gestrekte draf tot aan de Elbe. Mijn vader verwittigd me net op tijd om af te remmen om niet in de Elbe te rijden. Zijn terreinkennis kwam eens te meer van pas. Het visrestaurant lieten we onder mijn morele druk links liggen om aan de overkant een braadworst te eten.

Het vertrek aan de Elbe luidde een andere sfeer in. Het tempo ging eruit, de grapjes bleven achterwege. Samen zochten we de juiste richting. We tuurden rond op zoek naar de windmolens waarvan we wisten dat ze naast het KZ staan. Niet veel later hielden we halt voor het kamp in Neuengamme. Iedereen zonder woorden en toch met dezelfde gedachten. Het eigenlijke doel was bereikt maar van euforie kon geen sprake zijn. Hoewel het voor geen van ons de eerste keer was in het kamp werden we alle vier alweer overmand door het gevoel dat deze gruwelijke plek uitstraalt. Met weinig woorden liepen we verder op de vernieuwde site. Die ene kilometer in het kamp was voor mij veel intenser en zwaarder dan

15e Herdenkingsreis naar Noord-Duitsland

Memorabele Trip van onze 'Eikels'.. (Vervolg)

de 600 die ons er naartoe brachten. En toch had het tussen alle gruwel door ook iets oneindigs moois. Daar mogen aankomen met mijn vader en zijn beste maten. Een onvergelijkbaar moment. Met de nodige emotie brachten we het thuisfront op de hoogte van onze veilige aankomst.

Aan het beeld "de Wanhoop van Meensel-Kiezegem" sloten we ons bezoek af. Op deze mooie plaats tussen de rhododendrons mocht de sfeer weer wat gemoedelijker worden. We waren uiteindelijk ook wel fier dat we stonden waar we stonden.

De laatste 25 kilometer van onze tocht leidde ons via de Dove Elbe naar Bullenhuser Damm. Een blij maar ingetogen weerzien met de "busreizigers". Ingetogen en sereen zoals het vreselijke verhaal van die plek ons verplicht. De fietsen worden door Paul met veel zorg in de koffer van de bus opgeborgen en zullen er pas in Meensel weer uitkomen. Mijn vader brengt met de juiste pet hulde aan onze buschauffeur... Aangekomen in het hotel denken we uiteraard meteen aan ons herstel. Proteïne drankjes hebben we nodig na onze inspanning. In ons beste Duits bestellen we "Bitte ein bisschen proteïnengetränk". Jammer genoeg hoorde de waard slechts het eerste deel van onze bestelling en zaten we buiten onze wil om elk met "ein Bit" voor onze neus aan de toeg. Dit werd opgemerkt door de MOT-redactie die de perceptie voedde dat deze vier sportievelingen even snel aan de toeg waren dan op de fiets. Riooljournalistiek!!!! (nvdr. De waarheid pitst...)

Scholenbezoek van Weert

Op vrijdag 21 september 2012 mochten wij weer een 40-tal leerlingen van de Weertse (NL) scholen rondleiden in ons Hagelands Vredesmuseum. Aan het kerkhof was een plechtigheid met de deelnemers van de fakkelestafette die voor de 60e en tevens laatste maal plaats had. Vanaf volgend jaar zal deze manifestatie doorgaan in Nederland, vooral in het KZ Vucht.

Wij ontvingen van Hugo Lammers, inrichter en bezieler, een mooi aandenken voor de jarenlange samenwerking. Dit kleinood zal een plaats krijgen in ons Hagelands Vredesmuseum.

In Memoriam

In Memoriam

Romain Lemmens

Op 30 oktober 2012 overleed te Leuven (UZ Gasthuisberg) Romain Lemmens. Hij was de zoon van Frans Lemmens en Irma Natens. Als oorlogsveteraan maakte hij onze tweede bedevaart naar Neuengamme mee en schreef er zelfs een brochure over.

Uit deze brochure: "Vooreerst wil ik zeggen dat ik in feite altijd die 'Bedevaart' heb willen doen. Zo wou ik zelf zien waar al deze onschuldige mensen zijn omgekomen. Want voor mij persoonlijk is heel die oorlogsmiserie altijd één groot vraagteken gebleven. Ik weet dat deze reis geen oplossing zal geven voor de vele vragen die reeds sinds mijn jeugd in mijn geest leven. Toch denk ik meer gemoedsrust te vinden na dit bezoek aan de plaats waar vader is achtergebleven. Ik draag dit simpele verslag dan ook op aan mijn kinderen en kleinkinderen, zo zullen zij ook niet vergeten..."

"...Tot slot. Alles is terug ingepakt, ik ga slapen. Als ik vandaag iets geleerd heb, dan is het wel dat we gelukkig mogen zijn, te zijn, wie en wat we zijn. Als ik bedenk wat onze mensen hier in het concentratiekamp hebben meegemaakt en hoe ze aan hun einde zijn gekomen dan mogen we ons gelukkig prijzen met al wat we hebben en ook met hetgene wat we niet hebben. Ik dank god dat ik de zoon van een eenvoudige "Landarbeider" ben, die hier op een wrede, zinloze manier werd vermoord. Ik zal voor de rest van mijn dagen met veel eerbied en fierheid getuigen wie en wat mijn ouders waren. Namelijk twee doorbrave, goede mensen, die door het wrede noodlot veel te vroeg van elkaar zijn gescheiden. En dan denk ik dankbaar terug aan het trouwfeest van mijn eigen zoon toen het lied weerklonk: "Bedankt lieve ouders, bedankt voor het leven..."

Romain was de broer van Alfons, wijlen Leona, Jos & Nellie. Romain werd geboren te Meensel-Kiezegem op kerstdag 1941. De begrafenis vindt plaats op dinsdag 6 november 2012 in Sint-Margriet-Houtem om 10u30. Vanwege de Stichting Meensel-Kiezegem '44 bieden wij de familie en vrienden onze innige deelneming aan,

In 1999 legde Romain nog de bloemen neer aan 'De Wanhoop van Meensel-Kiezegem' tijdens onze tweede Herdenkingsreis. (Ook broer Fons & zus Leona waren er bij.)

In beeld...

Medereizigers van de 15e Herdenkingsreis naar Noord-Duitsland

Komende Activiteiten...

- 9 november 2012 Bezoek van de Sint-Jorisschool van Winge aan het Hagelands Vredesmuseum
- 9 november 2012 Film in het KTA van Diest met bezoek aan het Hagelands Vredesmuseum en het erekerkhof van Meensel-Kiezegem
- 12 november 2012 Bezoek aan het Hagelands Vredesmuseum door de basisschool van Linden
- februari 2013 Globetrotterswandeling met tentoonstelling in de Gemeenschapsschool te Winge
- 28 februari 2013 Filmvertoning MK44 met uiteenzetting van Peter Celis over Blenkinsop te Herselt
- 4 mei 2013 Bezoek en werksessie van CIMIC Hogeschool Mechelen aan het Hagelands Vredesmuseum en erekerkhof te Meensel-Kiezegem

Van 22 tot 25 augustus 2013 vindt de **16e Herdenkingsreis** naar Noord-Duitsland plaats met bezoek aan De Emslanden, Meppen-Versen, Sandbostel, Bremen (Farge, Schützenhof, Blumenthal & Osterholzer Friedhof), Neuengamme, Wöbbelin, Ludwigslust, e.a. Men kan nu al inschrijven bij René Cauwbergs op het nummer 016/632460. Wij mochten nu al 20 inschrijvingen noteren.